

פרק ו' - השבת הארון

ר' דוד סבתו

פרק ו' הוא השלב השני במסעי הארון בארץ פלשתים, בו מתוארת החזרתו של הארון לישראל. סוף הסיפור מפתיע - ארון ה' חוזר לישראל בבית שמש באווירה חגיגית. אך לאחר הסיום החגיגי יש סיום נוסף שמתאר את המכה באנשי בית שמש. עלינו להבין כיצד קטע זה משתלב בסיפור ומה הוא משמעותו הרעיונית?

(א) וַיְהִי אַרְוֹן ה' בַּשָּׂדֶה פְּלִשְׁתִּים שְׂבָעָה חֳדָשִׁים: (ב) וַיִּקְרְאוּ פְּלִשְׁתִּים לַפְּהָנִים וְלַקְסָמִים לֵאמֹר מַה נַּעֲשֶׂה לְאַרְוֹן ה' הַיּוֹדְעֵנוּ בְּמָה נִשְׁלַחְנֵנוּ לְמִקְוָמוֹ: (ג) וַיֹּאמְרוּ אִם מִשְׁלָחִים אֵת אַרְוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֵל תִּשְׁלַחוּ אֹתוֹ וַיִּקָּם כִּי הֵשֵׁב תִּשְׁיָבוּ לוֹ אֲשֶׁם אֲזַ תִּרְפְּאוּ וְנִדְעַ לְכֶם לָמָּה לֹא תִסּוּר יָדוֹ מִכֶּם: (ד) וַיֹּאמְרוּ מָה הָאֲשֶׁם אֲשֶׁר נָשִׁיב לוֹ וַיֹּאמְרוּ מִסְפֵּר סָרְנֵי פְּלִשְׁתִּים חֲמִשָּׁה טַחְרֵי זָהָב וְחֲמִשָּׁה עֶכְבְּרֵי זָהָב כִּי מִגִּפָּה אַחַת לְכֻלָּם וּלְסָרְנֵיכֶם: (ה) וַעֲשִׂיתֶם צְלָמֵי טַחְרֵיכֶם וְצְלָמֵי עֶכְבְּרֵיכֶם הַמְשַׁחִיתִם אֵת הָאָרֶץ וַנִּתְּתֶם לְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כְּבוֹד אוֹלֵי יָקַל אֵת יָדוֹ מֵעֲלֵיכֶם וּמֵעַל אֱלֹהֵיכֶם וּמֵעַל אַרְצְכֶם: (ו) וְלָמָּה תִּכְבְּדוּ אֵת לְבַבְכֶם כַּאֲשֶׁר כְּבָדוּ מִצְרַיִם וּפְרַעֲהָ אֵת לְבָבָם הַלֹּא כַּאֲשֶׁר הִתְעַלְלָ בָהֶם וַיִּשְׁלַחוּם וַיִּלְכוּ: (ז) וַעֲתָה קַחוּ וַעֲשׂוּ עֲגֹלָה חֲדָשָׁה אַחַת וּשְׁתֵּי פָרוֹת עֲלוֹת אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֵיהֶם עַל וַאֲסַרְתֶּם אֵת הַפָּרוֹת בְּעֲגֹלָה וְהִשִּׁיבְתֶם בְּנֵיהֶם מֵאֲחֵרֵיהֶם הַבְּיָתָה: (ח) וּלְקַחְתֶּם אֵת אַרְוֹן ה' וַנִּתְּתֶם אֹתוֹ אֶל הָעֲגֹלָה וְאֵת כָּלִי הַזֶּהָב אֲשֶׁר הִשְׁבַּתְתֶּם לוֹ אֲשֶׁם תִּשְׁיָמוּ בְּאַרְצוֹ מִצִּדּוֹ וְשִׁלַּחְתֶּם אֹתוֹ וְהִלְךְ: (ט) וַיֹּרְאִיתֶם אִם דָּרָךְ גְּבוּלוֹ יַעֲלֶה בֵּית שֹׁמֶשׁ הוּא עֹשֶׂה לָנוּ אֵת הַרְעָה הַגְּדוּלָּה הַזֹּאת וְאִם לֹא וַיִּדְעֵנוּ כִּי לֹא יָדוּ נַגְעָה בְּנוֹ מִקְרָה הוּא הִיָּה לָנוּ:

(י) וַיַּעֲשׂוּ הָאֲנָשִׁים כִּן וַיִּקְחוּ שְׁתֵּי פָרוֹת עֲלוֹת וַיֹּאסְרוּם בְּעֲגֹלָה וְאֵת בְּנֵיהֶם כָּלוּ בְּבֵית: (יא) וַיִּשְׁמְרוּ אֵת אַרְוֹן ה' אֶל הָעֲגֹלָה וְאֵת הָאֲרָגוֹ וְאֵת עֶכְבְּרֵי הַזָּהָב וְאֵת צְלָמֵי טַחְרֵיהֶם: (יב) וַיִּשְׁרְנָה הַפָּרוֹת בְּדָרָךְ עַל דָּרָךְ בֵּית שֹׁמֶשׁ בְּמִסְלָה אַחַת הִלְכוּ הִלְךְ וְנָעוּ וְלֹא סָרוּ יָמִין וּשְׂמֹאל וְסָרְנֵי פְּלִשְׁתִּים הִלְכִים אַחֲרֵיהֶם עַד גְּבוּל בֵּית שֹׁמֶשׁ:

(יג) וּבֵית שֹׁמֶשׁ קִצְרִים קִצְרֵי חֹטִים בְּעַמֻּק וַיִּשְׂאוּ אֵת עֵינֵיהֶם וַיִּרְאוּ אֵת הָאֲרֹן וַיִּשְׁמְחוּ לְרֵאוֹת: (יד) וְהָעֲגֹלָה בָּאָה אֶל שָׂדֶה יְהוֹשֻׁעַ בֵּית הַשֹּׁמֶשׁ וַתַּעֲמַד שָׁם וְשָׁם אֲבָן גְּדוּלָּה וַיִּבְקְעוּ אֵת עֲצֵי הָעֲגֹלָה וְאֵת הַפָּרוֹת הָעֲלוּ עֲלֶיהָ: (טו) וְהַלְוִיִּם הוֹרִידוּ אֵת אַרְוֹן ה' וְאֵת הָאֲרָגוֹ אֲשֶׁר אֹתוֹ אֲשֶׁר בוֹ כָּלִי זָהָב וַיִּשְׁמוּ אֶל הָאֲבָן הַגְּדוּלָּה וְאֲנָשֵׁי בֵּית שֹׁמֶשׁ הָעֲלוּ עֲלוֹת וַיִּזְבְּחוּ זָבָחִים בַּיּוֹם הַהוּא לַה': (טז) וְחֲמִשָּׁה סָרְנֵי פְּלִשְׁתִּים רָאוּ וַיִּשְׁבוּ עֲקָרוֹן בַּיּוֹם הַהוּא: ס

(יז) וְאֵלֶּה טַחְרֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר הִשִּׁיבוּ פְּלִשְׁתִּים אֲשֶׁם לַה' לְאֲשֻׁדּוֹד אַחַד לְעִזָּה אַחַד לְאֲשַׁקְלוֹן אַחַד לְגַת אַחַד לְעֲקָרוֹן אַחַד: ס (יח) וְעֶכְבְּרֵי הַזָּהָב מִסְפֵּר כָּל עֲרֵי פְּלִשְׁתִּים לְחֻמַּשַׁת הַסָּרְנִים מִעִיר מִבְּצָר וְעַד כַּפֹּר הַפְּרָזִי וְעַד אֲבָל הַגְּדוּלָּה אֲשֶׁר הִנִּיחוּ עֲלֶיהָ אֵת אַרְוֹן ה' עַד הַיּוֹם הַזֶּה בַּשָּׂדֶה יְהוֹשֻׁעַ בֵּית הַשֹּׁמֶשׁ: (יט) וַיִּפֹּד בְּאֲנָשֵׁי בֵּית שֹׁמֶשׁ כִּי רָאוּ בְּאַרְוֹן ה' וַיִּפֹּד בְּעַם שְׂבָעִים אִישׁ חֲמִשִּׁים אֶלְפֵי אִישׁ וַיִּתְּאֲבָלוּ הָעָם כִּי הִכָּה ה' בְּעַם מִכָּה גְדוּלָּה: (כ) וַיֹּאמְרוּ אֲנָשֵׁי בֵּית שֹׁמֶשׁ מִי יוֹכֵל לַעֲמַד לִפְנֵי ה' הָאֱלֹהִים הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְאֵל מִי יַעֲלֶה מֵעַלְיָנוּ: ס (כא) וַיִּשְׁלַחוּ מִלְּאָכִים אֶל יוֹשְׁבֵי קְרִית יְעָרִים לֵאמֹר הִשְׁבוּ פְּלִשְׁתִּים אֵת אַרְוֹן ה' רְדוּ הַעֲלוּ אֹתוֹ אֲלֵיכֶם:

אם פרק ה' סיפר על העקשנות של הפלשתים, פרק ו' מתאר את ההבנה. הפסוק הראשון: "וַיְהִי אַרְוֹן הַבְּשֵׁדָה פְּלִשְׁתִּים שְׁבָעָה חֳדָשִׁים" - הוא סיום של השלב הקודם ומעבר לשלב הבא.

"וַיִּקְרְאוּ פְּלִשְׁתִּים לְכַהֲנִים וְלִקְסָמִים לֵאמֹר מַה נַּעֲשֶׂה לְאַרְוֹן הַ' הוֹדַעְנוּ בְּמָה נִשְׁלַחְנוּ לְמִקְוֹמוֹ" - אסיפה דומה מצאנו בפרק ה' כשאוספים את סרני פלשתים לדון מה לעשות בארון: "וַיִּשְׁלַחוּ וַיֹּאסְפוּ אֶת כָּל סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים אֲלֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ מַה נַּעֲשֶׂה לְאַרְוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ גַת יֹסֵב אַרְוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל" [ח]. בפעם הראשונה, הנאספים הם סרני פלשתים ואילו בפעם השנייה האסיפה היא של הכהנים והקוסמים. באסיפה הראשונה אוספים את כל סרני פלשתים משום שזהו עניין לאומי. השאלה שהם שואלים היא איפה לשים את הארון בתוך ארץ פלשתים. לעומת זאת, בפרק ו' השאלה היא איך להעביר אותו מחוץ לארץ פלשתים. שינוי זה מתאר את השינוי הדרמטי שמתחולל. כאשר השאלה היא לאן להעביר את הארון בתוך פלשתים - אוספים את שליטי הערים, וכאשר השאלה היא כיצד להוציא את הארון מחוץ לארץ פלשתים - פונים למומחי הדת. "בְּמָה נִשְׁלַחְנוּ לְמִקְוֹמוֹ" אפשר לפרש שהכוונה היא מה נשלח עם הארון, ואפשר לפרש באמצעות מה נשלח אותו. הם קוראים לכהנים משום שהם מבינים שיש כח אלהי שהסתבכו בו.

"וַיֹּאמְרוּ אִם מִשְׁלַחִים אֶת אַרְוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶל תִּשְׁלַחוּ אֹתוֹ רִיקָם כִּי הֵשֵׁב תִּשְׁיבוּ לוֹ אֲשֶׁם אֲזַ תִּרְפְּאוּ וְנֹדַע לָכֶם לְמָה לֹא תִסּוּר יְדוֹ מִכֶּם: וַיֹּאמְרוּ מָה הָאֲשֶׁם אֲשֶׁר נָשִׁיב לוֹ וַיֹּאמְרוּ מִסְפַּר סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים חֲמֵשֶׁה טַחְרֵי זָהָב וְחֲמֵשֶׁה עֶכְבְּרֵי זָהָב כִּי מִגָּפָה אַחַת לְכֹלם וְלִסְרְנֵיכֶם" - בפסוקים אלו יש שאלה ותשובה, ושוב שאלה ותשובה. האם תשובת הכהנים מתאימה לשאלת הסרנים? רש"י מפרש "במה נשלחנו - באיזה ענין נשלחנו שלא יחרה אפו וישוב חרונו ממנו", כלומר באיזו דרך, וזו תשובת הכהנים. אפשר גם לפרש שהסרנים שואלים כיצד להחזיר, והכהנים מוסיפים מעצמם שצריך לשלח עם אשם.

הכהנים אומרים שצריך להשיב לו אשם. קרבן אשם כבר נזכר בספר ויקרא. מה תפקיד האשם? המשותף לכל האשמות הן שמדובר במעילה בקדש בדרך מסוימת. לאור זאת, אפשר להבין למה הם מדגישים דווקא את האשם, שהרי סרני פלשתים מעלו בקדש בכך שהשתמשו בחפץ קדושה. הביטוי "אל תשלחו אותו ריקם" מזכיר שילוח עבדים, שמבוסס על השילוח ממצרים: "וְהָיָה כִּי תִלְכּוּן לֹא תִלְכּוּ רִיקָם" [שמות ג, כא].

הביטוי "אז תרפאו ונדוע לכם למה לא תסור ידו מכם" הוא קצת קשה, ומפרש רש"י: "שהוא עשה כי למה לא תסור ידו אז מכם", דהיינו שאחר שהם יחזירו וירפאו ידעו שה' עשה להם כל זאת ולמה יד' ה' לא סרה מהם אז. לפי פירוש זה, הפלשתים עדיין לא משוכנעים שהארון הוא הגורם לכל זאת. דעת מקרא מביא בשם ר' משה זיידל שנודע הוא לשון של קירוב והתפייסות, שה' יתפייס על מעשיכם. אפשר גם לפרש 'למה לא תסור ידו מכם' כאמירה בפני עצמה, כקריאה לפלשתים להפסיק להיות עקשנים, שאם לא יחזירו ימשיך להכות אתכם.

"וַיֹּאמְרוּ מָה הָאֲשֶׁם אֲשֶׁר נָשִׁיב לוֹ וַיֹּאמְרוּ מִסְפַּר סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים חֲמֵשֶׁה טַחְרֵי זָהָב וְחֲמֵשֶׁה עֶכְבְּרֵי זָהָב כִּי מִגָּפָה אַחַת לְכֹלם וְלִסְרְנֵיכֶם" - באשם יש נציגות של כל חמשת סרני פלשתים, אף על פי שלא בטוח שהמכה הייתה בכל הערים. "וְעֲשִׂיתֶם צְלָמֵי עֲפֻלֵיכֶם וְצְלָמֵי עֶכְבְּרֵיכֶם הַמִּשְׁחִיתֶם אֶת הָאָרֶץ וְנִתְּתֶם לְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כְּבוֹד אוֹלֵי יְקָל אֶת יְדוֹ מִעֲלֵיכֶם וּמִעַל אֱלֹהֵיכֶם וּמִעַל אֲרָצְכֶם" - היכן נזכרו עכברים לפני כן? יש מדרש שאומר שהעכברים היו חלק מהמכה במעי הגס. אפשרות אחרת היא שהעכברים שותפים במובן של הפצת מחלות, שהעכברים הפיצו את המחלה בקרב הפלשתים ולכן מסמלים את המכה. הביטוי "המשחיתם את הארץ" נזכר במכות מצרים ביחס למכת הערוב, ועל פי פסוק זה יש אומרים שנוסף על הטחורים הייתה מכה נוספת של עכברים שאכלו את התבואה. פירוש זה חוזר לשאלה הפרשנית מהו 'דגון', שעל פי החוקרים כיום דגון הוא מלשון דגן, ומתוארת כאן התמודדות נוספת עם דגון, שלא זו בלבד שדגון נופל, אלא גם יש מכה בדגן באמצעות עכברים. הפלשתים עושים

צלמים של עכברים, כחלק מהתפיסה האילית שעכברים הם כח אלהי שנלחם בהם, והדרך להשיב לו כבוד הוא החזרת הצלמים עם הארון.

"וַנִּתְּנָם לְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כְּבוֹד אֱוִלֵי יִקְל אֶת יָדוֹ מִעֲלֵיכֶם וּמִעַל אֱלֹהֵיכֶם וּמִעַל אֲרָצְכֶם" - תפקיד הצלמים לתת כבוד, "כי אולי יקל". הצמד של כבוד ויקל נזכר כבר לפני כן: "כִּי מִכְּבֹדִי אֶכְבֵּד וּבְזִי יִקְלוּ" [ב, ל] בחטא בני עלי. הכבוד והביזוי הוא נקודת הנפילה של בית עלי ומשכן שילה. אשת פנחס קוראת לבנה "אי כבוד לאמר גלה כבוד מִיִּשְׂרָאֵל" [ד, כא], הארון גלה מכיוון שלא כיבדו את הארון כראוי. כנגד זה, פלשתים אומרים שצריך לכבד את הארון כדי להקל את ידו, משום ידו שכבדה עליהם [ה, ו; ה, יא]. נמצא, שלהכביד ולהקל נזכר בנוגע ליחס הראוי לארון וכן ביחס ליד ה' המכה בפלשתים.

"וְלָמָּה תִּכְבְּדוּ אֶת לְבַבְכֶם כְּאִשֶּׁר כְּבֹדוֹ מִצְרַיִם וּפְרָעָה אֶת לְבָם הֲלוֹא כְּאִשֶּׁר הִתְעַלְל בְּהֶם וַיִּשְׁלַחֵם וַיִּלְכְּוּ" - כאן יש משמעות שלישית למושג 'כבוד', במובן של עקשנות. תנו לו כבוד ולא תכבידו את לבבכם, כדי שיקל ידו ולא ימשיך להכבידו.

"וְעַתָּה קָחוּ וַעֲשׂוּ עִגְלָה חֲדָשָׁה אַחַת וּשְׁתֵּי פְרוֹת עֲלוֹת אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֵיהֶם עַל וְאֶסְרֶתֶם אֶת הַפְּרוֹת בְּעִגְלָה וְהַשִּׁיבֶתֶם בְּנֵיהֶם מֵאַחֲרֵיהֶם הַבְּיָתָה" - בפסוק זה הכהנים עונים על השאלה 'במה' להשיב את הארון. מה פשר מעשים אלו? עגלה חדשה - אפשר שזה עניין של כבוד, ומצאנו עגלה חדשה כאשר דוד מעלה את הארון לירושלים בפעם הראשונה. 'אשר לא עלה עליהם על' - הוא גם עניין של כבוד, שלא נעשו בפרות שום שימוש והם מוקדשות לעניין זה. 'שתי פרות עלות' - פרות שיש להן עוללים, עגלים יונקים. 'הושיבתם בניהם מאחריהם הביתה' - עניין זה מבואר בפסוקים הבאים.

"וְלִקְחֶתֶם אֶת אֲרוֹן ה' וְנִתְּנָם אֵתוֹ אֶל הָעִגְלָה וְאֵת כָּלִי הַזֶּהב אֲשֶׁר הִשְׁבַּתְתֶּם לוֹ אֲשֶׁם תְּשִׂימוּ בְּאֲרָגַז מִצְדוֹ וְשִׁלַּחְתֶּם אֵתוֹ וְהִלַּךְ: וְרֵאִיתֶם אִם דָּרָךְ גְּבוּלוֹ יַעֲלֶה בֵּית שְׁמֶשׁ הוּא עֹשֶׂה לָנוּ אֶת הַרְעָה הַגְּדוּלָה הַזֹּאת וְאִם לֹא יִדְעֶנּוּ כִּי לֹא יָדוּ נִגְעָה בְּנוֹ מִקְרָה הוּא הִיָּה לָנוּ" - גם אחרי כל העניין הגדול שעושים הכהנים, אין הם בטוחים לגמרי והם עושים מבחן. רש"י מפרש שאפילו 'לא עלה עליהם על' הוא חלק מהניסיון, פרות שלא התנסו במשיכת עגלה וזה מצמצם את האפשרות שהן באמת ילכו. אותן הדברים שהם ביטוי של כבוד יכולים להיות ביטוי של ניסיון, במיוחד אם מדובר בפרות עם עוללים שכאשר הם שומעות את העגלים האינסטינקט הוא לחזור.

"וַיַּעֲשׂוּ הָאֲנָשִׁים כֵּן וַיִּקְחוּ שְׁתֵּי פְרוֹת עֲלוֹת וַיֵּאֲסְרוּם בְּעִגְלָה וְאֵת בְּנֵיהֶם כָּלוּ בַּבַּיִת" - 'כלו' פירושו כלאו. "וַיִּשְׂמוּ אֶת אֲרוֹן ה' אֶל הָעִגְלָה וְאֵת הָאֲרָגַז וְאֵת עֲכָבְרֵי הַזֶּהב וְאֵת צִלְמֵי טַחְרֵיהֶם: וַיִּשְׁרְנָה הַפְּרוֹת בַּדָּרָךְ עַל דָּרָךְ בֵּית שְׁמֶשׁ בְּמִסְלָה אַחַת הִלְכוּ הֵלֶךְ וְגִעוּ וְלֹא סָרוּ יְמִין וּשְׂמֹאל וְסָרְנֵי פְלִשְׁתִּים הִלְכִים אַחֲרֵיהֶם עַד גְּבוּל בֵּית שְׁמֶשׁ" - הפרות הולכות ישר (המדרש אומר שהפרות שרו בדרך), לא רק שלא חוזרות אחורה, אלא שהולכות בצורה ישרה לכיוון בית שמש. הביטוי 'לא סרו ימין ושמאל' הוא בדרך כלל ביטוי של ציות - "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" [דברים יז, יא]. "הלכו הלך וגעו" - חז"ל במדרש הקבילו לשירת הים, לאור הביטויים הדומים: וישרנה - אשירה לה', מימינם ומשמאלם, געו - גאה גאה. חזרת הארון עם כסף וזהב הוא המשך ישיר של הסיפור של יציאת מצרים. בפשט, פרה גועה על בנה, וביטוי זה מחריף את הניגוד בין הטבע של הפרות לחזור לעגלים לבין המציאות שהן הולכות ולא סרות ימין ושמאל.

"וְסָרְנֵי פְלִשְׁתִּים הִלְכִים אַחֲרֵיהֶם עַד גְּבוּל בֵּית שְׁמֶשׁ" - פלשתים נמצאים במישור החוף. המלחמה הייתה באפק (איזור ראש העין) וזה מעין גבול בין ישראל לפלשתים, וכאשר פרצו קו זה התקדמו עד שילה והחריבוה. במקביל להחרבת שילה, הארון יורד לגת ולעקרון ומשם פלשתים מחזירים את הארון לבית שמש. בית שמש היא עיר הגבול. שמשון, שנולד בבית שמש, היה על נקודת הגבול בין ישראל לפלשתים, גם מבחינת מעשיו (נשא אישה פלשתית וכדומה).

בפסוק י"ג נקודת המבט עוברת מפלשתים לאנשי בית שמש: "וּבֵּית שְׁמֶשׁ קִצְרִים קִצְרֵי חֲטָיִם בְּעֵמֶק וַיִּשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם וַיִּרְאוּ אֶת הָאֲרוֹן וַיִּשְׁמְחוּ לְרֵאוֹת: וְהָעִגְלָה בָּאָה אֶל שִׁדָּה יְהוֹשֻׁעַ בֵּית הַשְּׁמֵשִׁי וַתַּעֲמֵד

שם ושם אבן גדולה ויבקעו את עצי העגלה ואת הפרות העלו עלה לה" - העמידה היא חלק מהמבחן, שעוצרות במקום הנכון. אבן גדולה הוא מקום שבדרך כלל עושים בו במה או זבח. ביקוע עצי העגלה משום שהעגלה עצמה מוקדשת והופכים אותה לקרבן ה', כמו גם הפרות. לכאורה, ישראל לא מועלים אלא מקדישים.

מעשים אלו נעשים על ידי העם כולו, אך הלויים הם אלו שמתעסקים עם ארון ה'. "והלויים הורידו את ארון ה' ואת הארגז אשר אתו אשר בו כלי זהב וישמו אל האבן הגדולה ואנשי בית שמש העלו עלות ויזבחו זבחים ביום ההוא לה" - זבחים הם שלמים, והם ביטוי של שמחה והודאה, נוסף על העולות. "וחמשה סרני פלשתים ראו וישבו עקרון ביום ההוא" - בכך מסתיים בצורה חגיגית קורות הארון בארץ פלשתים.

"ואלה טחרי הזהב אשר השיבו פלשתים אשם לה' לאשדוד אחד לעזה אחד לאשקלון אחד לגת אחד לעקרון אחד: ועכברי הזהב מספר כל ערי פלשתים לחמשות הסרנים מעיר מבצר ועד כפר הפרזי ועד אבל הגדולה אשר הניחו עליה את ארון ה' עד היום הזה בשדה הושע בית השמשי" - לפי פסוק זה הטחורים מייצגים את ערי המחוז, ונראה שהחזירו יותר צלמי עכברים, כנגד ערים בצורות וערים פזורות. הטחורים היו בערים הגדולות, אך העכברים השחיתו בשדות בכל המקומות, ולכן כל מקום צריך להביא עכברים.

פסוקי סיכום אלו מחזקים את ההרגשה שמדובר בפסוקי סיכום. אך יש תוספת: "ועד אבן הגדולה אשר הניחו עליה את ארון ה' עד היום הזה בשדה הושע בית השמשי". ברור שאבן הגדולה היא האבן הגדולה. רש"י כותב שזו תופעה לשונית של החלפת אותיות, למ"ד עם נו"ן. אך יש בכך רמז גם להמשך, שהאבן תהפוך לאבן.

"ויהי באנשי בית שמש כי ראו בארון ה' ויהי בעם שבעים איש חמשים אלף איש ויתאבלו העם כי הפה ה' בעם מכה גדולה" - מה תפקיד סיום זה? לכאורה היה מהלך של תיקון והם כיבדו את ארון ה'! רש"י מפרש שמשמחתם ניכר שהיו מסתכלים בו בחוסר כבוד, ובכך הוא מחזיר את חוסר הכבוד לסיפור. אולם, מפשט הפסוקים נראה שהם באמת כן כיבדו! הרמז היחיד לכך הוא "ראו בארון" וכתוב בתורה "ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו" [במדבר ד, כ].

"ויאמרו אנשי בית שמש מי יוכל לעמד לפני ה' האלהים הקדוש הזה ואל מי יעלה מעלינו. וישלחו מלאכים אל יושבי קרית יערים לאמר השבו פלשתים את ארון ה' רדו העלו אתו אליכם" - פסוקים אלו מזכירים את הביטוי של פלשתים. לכאורה, נידודי הארון נגמרו בכך שהארון חזר לישראל, אך גם בישראל הוא ממשיך לנדוד.

הבעיה שהייתה לפני שהארון נלקח היא הייתה בעיית הכבוד, גם אצל ישראל וגם אצל פלשתים, ולכן יש איזון ותיקון. אך עדיין נותרה בעיה, והיא רמוזה בכך שאנשי בית שמש שמים את הארון על האבן הגדולה. אנשי בית שמש רוצים להפוך את הארון לשלהם, מעכשיו הארון ישב בבית שמש. המשמעות של השארת הארון אצלם היא שהארון הוא כח וחפץ שאם יחזיקו בו יקבלו מכוחו. זוהי תפיסה של בעלות ושל שליטה בארון.

התיקון מגיע בתחילת פרק ז': "ויבאו אנשי קרית יערים ויעלו את ארון ה' ויבאו אתו אל בית אבינדב בגבעה ואת אלעזר בנו קדשו לשמר את ארון ה'" [א] - זו תפיסה אחרת לגמרי, הארון לא ניתן למישהו או לשבט, אלא יש אדם אחד מוקדש לשמור עליו, זוהי הפקדה שהיא מעל שייכות. לפי זה "ראו בארון ה'" הוא ביטוי מעשי של התפיסה, שהם מתייחסים אליו כדבר השייך להם והם שולטים בו. הדברים לא מפורשים, אך אולי זה נלמד מהתיקון. אין אנשי קרית יערים מעלים את הארון אליהם, אלא אל בית אבינדב שהוא מופקד על שמירת הארון.